

we salu zeskačachu wot blida. Wołanje: „Hrabja!
hrabja!“ wothłosowasche so po chłym hrodže. Golo,
kiž bě so skerje smjercže, dhyžli hrabje nadžijał, pschi=
běža chwatajo ze zaswěcženej pothodnicu (Fackel) dele,
a dđeržesche hrabi, kiž hišcže zležł njebě, chle ponižnje
konja. Hrabja dołho na njoho wažnje a kručje hla=
dasche, a njerhcžesche ani słowczka, Golo pať stejesehe
tu blědy a tšchepotajo, kaž złóštnik psched swojim sud=
nikom. Jeho zle swědomjo pokazowasche so zjawnje
we spłóschitymaj woczomaj, a ta chła njezbožowna sta=
wizna bě tafreec z wulkimi pišmiki na jeho woblicžu
napisana. Z khablatymi, njewěštymi krocželemi džěsche
psched swojim knjezom, zo by jomu po skhodže swěcził,
a jeho ruka tšchepotasche taf jara, zo móžesche lědom
pothodnicu zdđeržecž. Hrabja widžesche nětko w chłym
hrodže jenož brójerstwo a pschecžinjerstwo, njeporjad a
schmjaty. Wschudžom zetka cuze, postróžene woblicža
ludži, kotrychž bě Golo do služby wzał; a czi někotři
stari hrabjowi služobnich, kiž tu hišcže běchu, po=
strowjachu jeho z płacžitymaj woczomaj. Hdychž bě
hrabja do wulkoho rhcžerškoho sala zastupił, połoži na=
hłownik (Helm) a mjecž na blido, žadasche wot Gola
hrodowe klucže, porucži swojomu swěrnomu Wjelkej
wrota do hrodu pěknje wobkedžbowacž, zo by nihtó
njecžefnył, pschifaza služobnikam, zo bychu jeho spróc=
nych wojakow derje wobstarali, a kiwasche potom wschit=
kim mjelcžo z ruču, zo bychu woteschli.

Pschede wschitkim džěsche hrabja do jstwy swojeje
mandželskeje. Golo bě tu samu hnydom po jeje za=
jecžu zamknyl, a njebě, dofelž to jeho zle swědomjo
njepschida, wot toho časa wjach do njeje zastupił.